

nis hujus sacramenti non præparant, aut tempus ad præparationem necessarium concedere nolunt.

Hinc 3° pari ratione mortaliter peccant etiam parochi qui debita sollicitudine non curant ut parochiani opportunitatem suscipiendi Confirmationem habeant, vel ad eam cum fructu suscipiendam illos non sufficienter præparant.

CAPUT SEPTIMUM.

DE SUBJECTO CONFIRMATIONIS ET DISPOSITIONIBUS
IN EO REQUISITIS.

ARTICULUS PRIMUS.

DE SUBJECTO CONFIRMATIONIS.

1° Certum est hominem nondum baptisate regeneratum Confirmationis sacramentum valide suscipere non posse : 1° quia Baptismus est janua aliorum sacramentorum ; 2° quia Confirmatio ad augendam et roborandam vitam spiritualem instituta est ; vita autem spiritualis augeri et roborari non potest nisi jam existat ; 3° quia sic ubique semper judicatum est : unde Apostoli non nisi baptizatis manus ad conferendum Spiritum sanctum imponebant. Ergo.

2° Omnis homo baptizatus, sive adultus, sive infans, sive ratione præditus, sive amens aut furiosus, valide confirmari potest : id constat ex traditione, ex jure canonico, 3 parte Decreti, dist. 5, can. 3, et unanimi Ecclesiæ totius consensu. Unde olim, *sicut jam monuimus*, Confirmatio statim post Baptismum pueris conferri solebat, et etiam nunc apud Græcos sic confertur.

3° A multis jam sæculis mos in Ecclesia Latina invaluit ut pueri ante usum rationis ad Confirmationem non admitterentur : talis est disciplina nunc vigens, ut colligitur 1° ex concilio Mediolanensi I, a S. Carolo Borromæo anno 1565 celebrato, in quo statuitur ut, *minori septennio Confirmationis sacramentum nemini præbeatur*; 2° ex va-

riis aliis provincialibus conciliis idem statuentibus; 3° ex Catechismo conc. Trid., de confirm., § 15, hæc habente : « Illud observandum est, omnibus quidem, post Baptismum, Confirmationis sacramentum posse administrari, » sed minus tamen expedire hoc fieri antequam rationis usum habuerint. Quare, si duodecim annus non expectandus videatur, usque ad septennium certo hoc sacramentum differri maxime convenit ; » 4° ex Pontificali Romano, quod præscribit ut nullus « Christianæ fidei rudimentis non edoctus ingerat se ad percipiendum hoc sacramentum ; » 5° ex communi praxi ubique recepta, ut pueri ante rationis usum ad Confirmationem non admittantur. Porro ex his omnibus simul collectis infertur dari obligationem, et quidem gravem, sic observandi : ergo.

4° Attamen communissime tenent theologi, et Bened. XIV expresse docet, de Synodo diœces., l. 7, cap. 10, n. 5, « sancte ac licite, etiam juxta præsentem disciplinam, sacro chrismate inungi pueros ante septennium, cum aut prævidetur futura diuturna absentia episcopi, aut iidem versantur in discrimine vitæ, aut alia urget necessitas, seu justa causa. » Ratio quam affert S. Th., 3 parte, q. 73, art. 8, ad 4, pro pueris moribundis, est, « ut confirmati decedentes, majorem gloriam consequantur, sicut et hic majorem obtinent gratiam. »

5° Consuetudo hujus diœcesis est ut pueri non periclitantes, ad Confirmationem non præsententur, nisi saltem semel ad sacram synaxim admissi fuerint, seu primam communionem fecerint.

6° Confirmatio administranda est perpetuo amentibus et surdismutis etiam a nativitate, quia expectari non potest ut melius disponantur, nec tamen gratia hujus sacramenti et gloria ei correspondente privandi sunt.

ARTICULUS SECUNDUS.

DE DISPOSITIONIBUS IN CONFIRMANDO REQUISITIS.

1° Requiritur in confirmando character baptismalis ad validitatem sacramenti, et insuper intentio illud suscipiendi,

ut patet ex dictis in Tract. de Sacramentis et de Baptismo.

2° Requiritur status gratiæ, cum sacramentum illud sit vivorum, et non mortuorum. Unde qui conscius est peccati mortalis, ad sacramentum Pœnitentiæ recurrere, vel perfecte dolere tenetur. Mos generalis est ut nullus confirmetur, nisi schedam confessarii sui chirographo subscriptam exhibeat, in quam solum nomen religiosum inscribitur.

3° Qui peccato lethali maculatus confirmaretur, characterem susciperet, sed gratia sacramentalis suspensa maneret, donec obex eam retinens submoveretur, prout in *Tractatu de Sacramentis diximus.*

4° Requiritur ut confirmandi usum rationis habentes, doctrinæ Christianæ rudimentis sufficienter imbuantur, præsertim in iis quæ necessaria sunt necessitate mediæ, et quæ spectant ad sacramenta Pœnitentiæ, Confirmationis et Eucharistiæ. Maxime igitur convenit ut parochi parochianos suos Confirmationem suscepturos per sex hebdomades aut duos menses sollicitè præparent, eos frequenter erudiendo, in confessione audiendo, et totis viribus satagendo ut solemnitas Confirmationis sit in parochia renovationis spiritualis epocha.

5° Antiquis canonibus, et præsertim canone 6, dist. 5, 3 parte Decreti, statuitur *ut jejuni ad Confirmationem veniant*, et Pontificale ait: « Confirmandi deberent esse » jejuni. » Sed « propter pericula imminencia sustinetur » ut hoc sacramentum etiam a non jejunis detur vel accipiatur, » inquit S. Th., 3 part., q. 72, art. 12, ad 2. Juxta praxim Ecclesiæ nunc communiter receptam, Confirmatio a non jejunis passim suscipi potest; at convenientius et menti Ecclesiæ conformius est ut jejunium, secluso rationabili impedimento, servetur.

6° Rituale nostrum consulit ut die Confirmationis sacra communio, si fieri potest, recipiatur; est enim conveniens præparatio ad dona Spiritus sancti suscipienda.

7° Confirmandi modeste, decenter, juxta conditionem suam, ornari debent, propter reverentiam sacramento debitam.

CAPUT OCTAVUM.

DE CÆREMONIIS CONFIRMATIONIS.

1° Primo ambæ imponuntur manus cunctis confirmandis genua flectentibus: *de hac impositione supra diximus.*

2° Antiqua Ecclesiæ praxis, cujus fit mentio in Sacramentario S. Greg., veteres canones, Pontificale Romanum et generaliter theologi, præscribunt ut in Confirmatione, sicut in Baptismo, adhibeatur patrinus aut matrina juxta sexum.

S. Ligorius, l. 6, n. 185, multique theologi cum illo, contendunt obligationem adhibendi patrinum aut matrinam esse sub gravi. Verum hæc consuetudo fere ubique obsolevit in Gallia: licet ergo habere patrinum aut matrinam, sed nulla est obligatio.

Patrinus autem et matrina debent esse confirmati, et eandem cognationem spiritualem contrahunt ac in Baptismo, scilicet, cum confirmato et parentibus ejus: propterea conc. Trid., sess. 24, cap. 2, de Reform. Matrim., ait: « Ea quoque cognatio quæ ex Confirmatione contrahitur, confirmantem et confirmatum, illiusque patrem » et matrem, ac tenentem non egrediatur: omnibus inter » alias personas hujus spiritualis cognationis impedimentis » omnino sublatis. »

3° Unusquisque schedam manu confessarii subscriptam teneat, in qua nomen sub quo confirmandus est sit inscriptum: nomen istud debet esse alicujus sancti, vel sanctæ: ordinarie est nomen Baptismi, sed aliud eligi potest.

4° Episcopus maxillam confirmati leviter percutit. « Ut » meminerit, » inquit Catechis. conc. Trid. « se tanquam » fortem athletam paratum esse oportere ad omnia adversa » invicto animo pro Christi nomine ferenda. »

5° « Pax ei datur, ut intelligat se gratiæ cœlestis plenitudinem et pacem quæ exsuperat omnem sensum consecutum esse. » Ibidem.

6° Juxta Pontificalis præscriptum, frons confirmati obliganda est fascia linea in forma crucis nodata, uno, tribus vel septem diebus gestanda, pro consuetudine, vel donec chrisma desiccetur aut extergatur. Sed hodie hæc cæremonia non est in usu: frons confirmati statim post unctionem globulis lanuginis vel lini abstergitur; in fine cæremoniæ globuli comburuntur et cineres in piscinam projiciuntur.

7° Ultima pontificis benedictio, quam omnes suscipere debent, cum Pontificale dicat: « Nullus confirmatus discedat, nisi benedictione accepta, quam pontifex post omnium confirmationem dabit, » non tamen essentialis est, ut omnes fatentur; et ideo si omissa fuisset, non iteraretur.

8° Mos etiam nunc non viget nomina confirmatorum in speciali registro inscribendi, ut pleraque statuunt Ritualia. Hæc inscriptio necessaria esset si adhuc patrinus vel matrina pro singulis confirmandis adhiberentur, videlicet ut impedimenta ex cognatione spirituali provenientia certo cognosci possent: nunc ejusdem non est necessitatis; attamen valde optandum est ut inscribantur nomina et prænomina confirmatorum: nam sæpe accidit quod nonnulli in tenera ætate confirmati, ætate proveci memoriam hujus actionis non teneant, et cum anxietate quærant quid agere debeant. Ideo et nos, in nostra diœcesi, hanc nominum inscriptionem præscripsimus.

In dubio realiter existente, sacramentum iterandum est sub conditione. At sedulo præcavenda est talis necessitas, ob reverentiam sacramento debitam.

FINIS TRACTATUS DE CONFIRMATIONE.

INDEX.

TRACTATUS DE FIDE.

	Paginæ.
CAPUT. I. De natura fidei.....	2
PROPOSITIO I. Fides Christiana, in Scripturis commendata et ad salutem necessaria, non est fiducia in divinas promissiones, ad sensum Calvinistarum.....	3
PROP. II. Datur fides informis, seu sine charitate perfecta.....	4
CAP. II. De objecto fidei.....	5
ARTICULUS I. An propositio explicite revelari debeat, ut ad fidem pertineat.....	6
PROP. I. Conclusiones ex duabus præmissis revelatis legitime deductæ pertinent ad fidem.....	ib.
PROP. II. Conclusiones ex majore universali revelata et minore non revelata legitime deductæ, ad fidem pertinent.....	7
ART. II. An objectum fidei creverit decursu temporum.....	9
§ I. An objectum fidei ab Adamo usque ad Christum et Apostolos creverit.....	10
§ II. An objectum fidei ab Apostolis usque ad nos creverit.....	11
ART. III. Quid sentiendum sit de symbolis fidei.....	ib.
<i>Quæritur</i> an conveniens fuerit præcipuos fidei articulos sic in symbolis contexere.....	14
CAP. III. De motivo fidei.....	ib.
ART. I. De revelatione divina.....	15
PROP. Ad fidem vere divinam, seu theologiceam, omnis revelatio certo constans sufficit.....	16
ART. II. De propositione Ecclesiæ.....	17
ART. III. De motivis credibilitatis.....	18
ART. IV. De analysi seu resolutione fidei.....	22
CAP. IV. De regulis fidei.....	24
ART. I. De Scriptura sacra.....	ib.
§ I. De librorum Veteris et Novi Testamenti divinitate.....	25
<i>Punctum</i> I. An libri Veteris et Novi Testamenti fuerint inspirati.....	ib.
PROP. I. Libri Veteris et Novi Testamenti vere fuerunt inspirati.	26
PROP. II. Divina inspiratio non solum ad præcipuas, sed ad omnes partes Scripturarum ab auctoribus sacris exaratas extendenda est.....	28
<i>Punct.</i> II. Quomodo Libri sacri fuerint inspirati.....	32
§ II. De canonicitate librorum sacrorum.....	33
<i>Punct.</i> I. Qua via Libri divini certo cognosci possint.....	34
PROP. Auctoritas Ecclesiæ est via tuta et unica qua libros divinos infallibiliter cognoscamus.....	ib.